

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Prælatorum Regularium potestas ad suos subditos absolvendos. parag. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

a Suar.
Sbortz. a
liquet cum
Meroll. 10.
 3. *diff. 7.*
c. 6. n.
 157.
b Henriq.
lib. 14. c.
 19. *sine in*
comment.
lib. 6. ca.
 14. *n. 7. in*
comment.
lib. O.
p. 2. de po-
est. Episc.
alleg. 39.
n. 11.
d Sanch.
lib. 2. ma-
tr. dis. 40.
nu. 17.
e Infrag.
 12. *s. 2.*
 n. 39.
f Barb. de
potest. Ep.
p. 3. all. 54.
 nu. 116.
Merol. T.
 3. *de lu-*
cund. Vic.
 d. 7. *c. 6.*
 n. 408.
g Sanc. li.
 3. *matr.*
 d. 29. *a*
nu. 15.
Merol. l. c.
 n. 133.
h Quar. v.
capit. Sede
vacante,
 §. 2.
i Merolla
lo. cit.
 nu. 410.
k Fagund.
 c. *Eccl. 25.*

PER SEIPSOS, AUT PER VICARIUM, ad id specialiter deputandum.

9. Non potest Vicarius Episcopi, ut docent Suarius, a Sbortz, b alii que cum Merolla sine speciali mandato absolvere a casibus, seu Censuris Pontificiis occultis concessis Episcopo, potest ex speciali delegatione, quia, sic Concilium requirit ibi: *ad id specialiter deputandum.* (Addit Henriq. c cui adherent alii, quos citat Barbosa, d non posse Episcopum hujusmodi potestatem absolventi) ut etiam dispensandi, &c. committere generaliter suo Vicario, sed tantum, quando casus occurrerit: melius tamen posse docet Sanchez e) excepto casu hæresis, de quo mox, quia illud specialiter deputandum, verificatur; si deputetur specialis ille Vicarius ad absolvendum ab omnibus, &c.

An Vicarius Generalis possit absolvere, ut, & dispensare in casibus, in quibus potest Episcopus ratione concessionis, & impedimenti recurrenti ad Pontificem dicam infra. f

10. Sed per hanc occasionem quæres; An possit g idem Vicarius Episcopi absolvere a casibus, quos sibi reservavit suus idem Episcopus.

Respondeo. Barbosa h citans Sbrox, Ugolinum, Rebuffum, ait, non posse ex generali concessione Vicariatus; nam ex generali concessione non veniunt ea, quæ speciali indigent expressione: Poterit ergo ex concessione speciali. Hæc est doctrina solidæ praxis; Cæterum an ex doctrina illa Sanchez, i & aliorum dicentium, absolutè Vicarium Episcopi posse sine speciali mandato audire Confessiones omnium de Diocesi, & concedere aliis licentiam audiendi, videatur colligi, simili modo posse casus dictos reservatos absolvere, aliis decernendum re- h

Illud scito, Episcopum hanc, ut, & similes potestates specialiter suo Vicario concedendas, non solum legitime illas ipsi tribuere, eam, vel eas specialiter exprimendo, verum etiam exprimendo aliquam ex his, & deinde apponendo clausulam generalem pro cæteris: ut in simili adnotavit Quaranta, k & Merolla l cum aliis.

IDEM IN HÆRESIS CRIMINE, &c. l. 8. c. 11. n. 36.

Tridentinum, propter gravitatem criminis Hæresis, disponit, ut illa, si externa sit, & occulta, absolvi quidem in foro conscientie possit ab Episcopo, sed, vel immediatè ab ipso, vel mediatè, dando alicui Sacerdoti potestatem, solum, quando casus occurrerit, non verò generaliter. Hunc esse sensum verborum Concilii pluribus probat Fagundez. m

Nil præterea hic explicandum occurrit, nisi fortè recolere, hanc Episcopi potestatem non fuisse, nec esse per Bullam Cœnæ Domini, vel revocatam, vel limitatam esse probabilissimum, ut nos alibi probavimus.

IN FORO CONSCIENTIÆ.

Non ergo hæc Absolutio ab Episcopo per se, vel per alium collata delinquenti occulto, impedit, ne idem delinquens possit accusari, capi, damnari in foro externo. Verum, ut hæc, & quid importet, hujusmodi clausula (In foro Conscientiæ) distinctius noscas, vide, quæ paulò post n dicam.

C A P U T XI.

De Delegatione facta Regularibus ad absolvendos casus, & excommunicationes reservatas.

Duplex Delegatio facta est Regularibus circa prædicta, altera Prælati ad absolvendos suos subditos, altera iisdem, vel cæteris Confessariis Regularibus ad absolvendos Sæculares. De utraque separatim.

§. I.

Prælatorum Regularium potestas ad suos subditos absolvendos.

Variæ varia congeriunt in hanc rem. Ego sequor Suar. o Peyrinum, p ac 8. c. 2. Leandrum, q saltem probabiliter asserentes n. 33. Prælatos Regulares Mendicantium, eorumque Privilegia participantem, id est, Generalem, Provincialem, Superioresque locales (nisi quid obstat mox afferendum num. 6.) posse

a Suar. l. c. c. 17. à n. 11. posse absolvere suos etiam Novitios a ab omnibus peccatis. Censurisque à jure, vel ab homine latis quomodocumque reservatis, etiam Papalibus, etiam contentis in Cœna Domini (excipe hæresim, de qua mox à n. 12.) Ratio tam amplæ potestatis est, quia tum ex suo jure ordinario, quod dictis Superioribus competit, tum ex variis privilegiis prædictis Mendicantibus concessis ea colligitur, & quidem tanquam ordinariis Pastoribus, atque adeo cum potestate delegandi.

2. Affert Peyrinus de dicta ampla potestate concessionem Pii Quinti factam Præb. *Suar. l. c. c. 19. n. 12. juncto c. 22. à n. 8.* latis Cassinensibus b anno 1573, quam hic instar omnium inserere operæ pretium est, nam cæterum apud eundem Peyrinum, eundemque Leandrum invenies probatum, eam non esse revocatam per Bullam Cœnæ, nec per Decreta Clementis VIII. vel Urbani VIII. nec hæcenus ab aliis. Concessio autem sic habet:

3. *Ut possint* (Prælati Cassinensium, & consequenter participantibus cum ipsorum Privilegiis) *absolvere omnes suos fratres, tam Professos, quam Novitios, in Religione tamen perseverantes, à quibuscumque peccatis, Censuris, & penis per eos tum ante, quam post ingressum in dictam Congregationem, seu Professionem incursum, & in futurum incurrendis etiam si fuerint de casibus Apostolica Sedi reservatis, vel comprehensis in Bulla, qua dicitur Cœna Domini, singulis annis legi consueta, quoties opus fuerit, in juncta eis pro modo culpa salutari poenitentia.* Hæcenus Pius V.

4. Unde colligit Primò Leander, *c non e. q. 30. cui* solum excommunicatum per sententiam generalis ab aliquo Judice, verum etiam excommunicatum per sententiam particularem, si is ingrediatur in Religionem, posse ex vi Privilegiorum Religiosorum, absolvi ex suo Prælato, dummodo satisfacta sit pars, quia dicta privilegia generaliter concedunt dictis Superioribus potestatem absolvendi suos ab omni Censura lata ab homine.

5. Colligit Secundò, propter eandem rationem, *Ascan. Tamb. de* Prælatos absolvi suos à percussione publica Clerici. Verum de ejusmodi delictis publicis universaliter mox à num. 9.

6. Duo hic sunt animadvertenda. Alterum. In aliquibus Religionibus interdum aliquod peccatum reservatur Provinciali,

& tunc Rector, seu Prior non potest illud absolvere, interdum reservatur Generali, & tunc, nec Rector, nec Provincialis poterit. Quisque igitur suorum Ordinum dispositiones consulat, nam cæterum de jure constant Privilegia modò dicta.

7. Quoad nostram Societatem scimus aliquid restrictum esse de memorata nostrorum Superiorum potestate, cum circa casus Pontificios, tum circa reservata ab ipsa Societate, ut in Compendio e nostrorum Privilegiorum, & alibi f videri facile potest, & mox à nobis iterum indicabitur. 13.

QUOAD PROXIME INGRESSUROS in Novitiatum.

8. Inquires Primò, dictum est num. 1. (etiam Novitios.) Quid de Sæculari proximè ingressuro in Novitiatum poterit non solum à non reservatis, sed etiam à reservatis absolvi à Prælato Regulari, vel de ejus concessione ab alio Confessario.

Respondeo, Negat Th. Hurt. g cum quo g Th. sentio, quia hic verè non est, nisi merè Sæcularis, circa quem nullam habet Jurisdictionem Prælati Regularis. Quidquid ergo s. 2. concedat Diana, h afferens Peyrinum, Pellizar. & Vecchium, nullam enim firmam affert pro dicta concessione rationem.

Portella i affert pro hac concessione quædam Privilegia, quæ tamen ego k supra indicavi, hodie esse omnino revocata.

CIRCA DELICTA PUBLICA.

9. Inquires Secundò. Quando dictum est num. 1. posse Prælatos Regulares absolvere suos, sive per se, sive per delegatum Confessarium ab omnibus casibus, & excommunicationibus etiam reservatis, intelligitur nempe de occultis, tum de publicis. Respondeo. Sanè de occultis (excepta hæresi, de qua mox separatim) posse mihi certum est, & fusè probat Leand. l Primò, ex propriis Religiosorum privilegiis. Secundò, quia excommunicati jam sunt Episcopales, quoad hoc, ut supra etiam nos docuimus cum Sanchez. Tertio, ex concessione facta Episcopis à Tridentino concedente posse ipsos ab omnibus casibus, & excommunicationibus occultis, quoquo modo Pontifici reservatis,

e In Comp. Privil. Soc. V. Absolutio. f In Catalogo præcep. &

Conf. in Gen. 9. Congreg. confectio. h Diana p. 1. t. 4. ref. 16. 1. i Portella in Reg. nub. V. Novit. ab-

solutio. k Sup. l. de poenit. c. 5. §. 2. nu. 4. Leand. de d. 17. à q. 72.

8. c. 11. 36. n. 11. n. 12. n. 13. n. 14. n. 15. n. 16. n. 17. n. 18. n. 19. n. 20. n. 21. n. 22. n. 23. n. 24. n. 25. n. 26. n. 27. n. 28. n. 29. n. 30. n. 31. n. 32. n. 33. n. 34. n. 35. n. 36. n. 37. n. 38. n. 39. n. 40. n. 41. n. 42. n. 43. n. 44. n. 45. n. 46. n. 47. n. 48. n. 49. n. 50. n. 51. n. 52. n. 53. n. 54. n. 55. n. 56. n. 57. n. 58. n. 59. n. 60. n. 61. n. 62. n. 63. n. 64. n. 65. n. 66. n. 67. n. 68. n. 69. n. 70. n. 71. n. 72. n. 73. n. 74. n. 75. n. 76. n. 77. n. 78. n. 79. n. 80. n. 81. n. 82. n. 83. n. 84. n. 85. n. 86. n. 87. n. 88. n. 89. n. 90. n. 91. n. 92. n. 93. n. 94. n. 95. n. 96. n. 97. n. 98. n. 99. n. 100.

absolvere subditos suos, Quam concessio-
nem competere Regularibus Prælati idem
Auctor probat, tum de jure, quia in hoc ha-
bent dicti Prælati Episcopalem Jurisdictionem
in suos, tum ex privilegio concessio Præ-
latis Dominicanorum, ut hac potestate Tri-
dentini gauderent. De occultis ergo mihi
certum est, at de publicis non est ita mihi
certum.

10. Nihilominus satis eidem mihi proba-
bile videtur, posse etiam de publicis; semper
intellige pro foro tantum conscientia. Pri-
mò, quia absolutè, & non cum limitatione
publici, vel occulti loquuntur Privilegia.
*a Peyr. T. 2. in Con-
st. 4. Sisti.
4. n. 15.* Secundò, quia Julius II. apud Peyrinum
declarat, non obstante Bulla Cœnæ (de cu-
jus reservationibus dubitari poterat) Privi-
legiatos Regulares posse in perpetuum ab-
solvere suos ab omnibus in ea contentis, ac
si Bulla prædicta Cœnæ non esset facta, nec
fieret. Sed tunc (nimirum, si hæc Bulla facta
non esset) etiam publica potuissent, ergo. &
nunc

Tertiò, quia Doctores in multis æqui-
parant Privilegium Bullæ Cruciatæ cum hoc
privilegio Mendicantium. Sed ex privilegio
Cruciatæ absolventur, saltem semel, casus
reservari etiam publici, ut *e. 13. nu. 1.* dice-
mus, ergo, &c.

Quartò, quia Privilegium Martini V. sic
habet apud Leandr. *b de Priori Sancti Be-
nedicti, & consequenter de participantibus
in Privilegiis.*

*b Leand.
d. 15. de
excomm.
sequ. 73.* Ut ipse in foro Conscientia possit absolvere Mo-
nachos ab omni excommunicatione, etiam si
talis esset, quam ipse Summus Pontifex reser-
vare consuevit; Et cum in omni irregula-
ritate, etiam in illis casibus, in quibus Papa
sibi vicem reservat, in morte videlicet, Et in
membrorum truncatione, Et enormi san-
guinis effusione, valent dispensare, dum ta-
men aliquod horum trium non sit noto-
rium.

Hæc Martinus V. Si ergo excipit, quo ad
notoria, solum Irregularitatem contractam
ex his tribus, Morte, Truncatione, Effusione,
non autem aliquid excipit ex absolutione ex-
communicationum, clarè sequitur, ex vi hu-
jus privilegii, etiam publica reservata Ponti-
fici, posse à dictis absolvi.

11. Meritò ergo Tamburinus modò *num.
5.* dixit, à prædictis Prælati posse absolvi

publicos percussores Clerici. Merito item
modo *num. 4.* Leand. voluit, à dictis Prælati
posse absolvi suum subditum per sententiam
particularem excommunicatum, satisfacta
parte. At profectò tunc excommunicatio
publica est, Meritò denique Suarez *c. alii que, c. Suar. d.*
absolutè nihil distinguentes de occultis, vel *liquet.*
publicis, docuerunt, posse ejusmodi Prælatos *cc.*
absolvere suos ab omnibus, etiam Cœnæ
Domini, &c.

CIRCA HÆRESIM.

12. Quamvis etiam hodie nonnulli con-
cedant, Prælatos Mendicantium, & eorum
privilegia participantium posse ab Hæresi,
saltem, quando est occulta, suos subditos
absolvere; nihilominus quid tandem in praxi
amplectendum sit, incipiendo à Societate,
mox intelliges.

P. N. Generalis ex auctoritate, qua pollet
communicandi, vel restringendi Privilegia
nostro Ordini concessa, prohibet, *d ne à Re- d In Co-
storibus, vel Præpositis absolvatur pecca- privi-
tum hæresis, unde multò magis ne absolvatur V. Alp
peccatum relapsus in illam, & Apostasiæ ab
Ecclesia, commissum à nostris: Provinciali-
bus verò concedit, ut ab illis solum absolvan-
tur dicta peccata in casu magnæ distantia
Generalis, idque sub onere, quo Pœnitens
obligetur, sive per se, sive (salvo sigillo) per
ipsum Provinciale, se coram Generali præ-
sentare. Id jam olim erat: Verum hodie, ne
Provincialis quidem potest suos subditos ab-
solvere ab hæresi, vel ejus relapsu in locis,
Sacrae Inquisitioni Hispaniæ subjectis. Ratio
est, quia hanc potestatem à se e abdicavit
Nostr. Pat. Generalis, ut item Congregatio
Generalis V. accedente Pontificis Summi au-
toritate. Lege Castropal. f & Decretum hac
dere dictæ V. Congregationis.*

13. Dixi (*Quamvis occultis.*) Nam id mi-
hi indicat Revocatio facta à Summo Ponti-
fice per Breve, cujus meminit dictum Decre-
tum, & quam revocationem accepit Cong-
regatio Generalis, hoc est, tota Societas.
Cum enim Pontifex revocaverit, per dictum
Breve, privilegia, quæ Pontifices concesser-
ant Societati circa Absolutionem hæresis,
& circa lectionem librorum prohibitorum,
quia privilegia illa comprehendebant sine
dubio Absolutionem hæresis occultæ, di-
cendum

cendum est, hanc fuisse revocam. Et nota obiter, id etiam esse in ordine ad externos, omnis enim potestas absolvendæ hæresis juxta prædicta, a nobis ablata est.

14. Alios Religiosos in iisdem locis, Hispanicæ Inquisitioni subjectis, non habere potestatem absolvendi suos subditos ab hæresi, discretè tandem docet Leandr. mox citandus. Et quidem hodie, multò magis, ita dicendum est post declarationem Innocentii X. 23. Maji 1656. publicata hic Panormi per edictum Inquisitorum 15. Februarii 1657. Ubi verò Hispanica Inquisitio non adest, concedit potestatem prædictam idem Leandr. an probabiliter, tunc decernes, quando rationes, hinc inde probantes, apud Dianam a legeris, ut item apud Amadæum, b & plenius apud eundem Leandrum. c

CONFESSARIUS REGULARIS IN ordine ad suum Superiorem.

15. Diximus aliquam superius, d Confessariis Regularium, non eo ipso, quod ipsi deputantur Confessarii, concedi potestatem absolvendi Religiosos, sive à reservatis Pontifici, sive à reservatis in tali Religione. Quæro jam nunc, an dictus Confessarius Ordinarius pro Regularibus subditis Deputatus, possit aliquando absolvere ipsum Superiorem à dictis casibus reservatis?

16. Respondeo, Ut ex radice habeatur hæc resolutio, præmitte, Superiorem, seu Prælatum Regularem posse eligere sibi pro suo Confessario Sacerdotem, quem voluerit, etiam non subditum, etiam non Religiosum, etiam non Approbatum ab Ordinario, & ab eo absolvi à non reservatis, ut patet *exc. Finali de Penitentia, & remiss.* Sicut enim ipse potest suis subditis quemcumque ex dictis concedere, ita, & sibi, ne scilicet peioris ipse sit conditionis. Ita Pasqualigus, e Tamburinus, f Pellizzarius, g qui ultimus id limitat pro Jesuitis in ordine ad suos, & in Prælati Regularibus exemptis in ordine ad Moniales; adfunt enim peculiare dispositiones Pontificum apud ipsum legendæ, ne Jesuitus Superior eligere possit pro suo Confessario non approbatum ab Ordinario, & ne dicti Prælati concedant Monialibus Confessarium, pari modo ab Ordinario non approbatum.

Tamburinus de Sacramentis.

17. Hoc posito. Respondeo, ac Dico Primò, in Religionibus, in quibus non sit aliqua legitima restrictio, Confessarios Ordinarios Domus Religiosæ posse absolvere h h Quintam ipsum Superiorem ab omnibus, à quibus *na. de poen. dicti Confessarii* possunt alios Religiosos, *singul. 23.* atque ad eò ab omnibus non reservatis. Patet, *Fagund. id ex cap. dicto Finali, & ne ipse Superior sit Eccl. prac. aliis deterioris conditionis.* 4. l. 1. c. 9.

18. Dico secundò. Propter eandem rationem Superior, quicquid potest concedere pro aliis, potest pro i seipso, si pariter nulla restrictio ipsi legitime sit facta. Quare n. c. & potest delegare Confessario suo potestatem, ut absolvat ipsum Superiorem à reservatis, à quibus ipse Superior potest pro aliis delegare.

19. Dico tertio. In nostra Societate (nam in aliis Religionibus consultat quisque Ordinationes suas) nequaquam procedere doctrinam præcedenti dicto traditam, Hinc Rector v. gr. nostri Collegii potest quidem delegare Confessarium, ut is absolvat ceteros subditos ipsius à reservatis, non verò, ut absolvat ab iisdem ipsum Rectorem. Ratio est expressa limitatio in jure k nostro. A k In nost. reservatis, dixi, nam à non reservatis posse delegare, l certum est. 6. n. 6.

20. Et quidem olim, si Rector, seu Superior localis noster in casum reservatum inciderebat, absolvebatur à Confessario Ordinario cum onere se præsentandi Provinciali. Quod si ipse Provincialis inciderebat, absolvebatur ab eodem Confessario Ordinario cum onere se præsentandi ei, qui ad hunc finem à Generali esset destinatus, ut haberetur in eadem ordinatione, quam etiam refert Quintanad. m

21. Nunc verò (quia id durum certè *anna. 10.* erat) jam adhibitur est planius remedium, *cir.* quo scilicet dictis Superioribus designatus est à Congregatione n Generali Confessarius n Congreg. in casu, quo ipsi inciderent in reservata. De- 8. Can. 6. signatus autem est his verbis: & 8.

Facultas absolvendi à reservatis Superiores locales, si quando (quod Deus avertat) in aliquem inciderebat, commutatur liberè uni ex Confessariis Collegii, vel Domus à Provinciali designando. Denique similis facultas absolvendi Provinciale ejus socio absolutè concedatur.

22. Hactenus Octava Congregatio, Juniperus

2 *Junip. de casib. reserv. p. 1.* niperus a autem ait, prædictam concessio- nem eligendi Confessarium quemcumque voluerit Superioribus factam, quia est ex jure Pontificio dicto c. *Finali*, non posse ab aliquo restringi. Ex quo Juniperi dicto sequeretur, restrictionem numero præcedentem allatam irritam esse. Sed certè dictum Juniperi non valet in Societate, in qua omnia Privilegia nobis sunt communicanda à Rev. Patre Generali, etiam illa, quæ continentur in jure communi, quia Gregorius XIII. b de omnibus omninò facultatibus edicit, ne personæ Societatis, possint illis uti, nisi de vil. Soc. V. Generalis licentia, & habes apud Suar. commu. nic. 8. 5. Religionum concedit posse dispensare in quibusdam, præceptis Ecclesiæ suos subditos (quod certè ipsis Prælati convenit ex jure communi) ac non Prælati inferioribus Societatis; nisi, ut dictum est, illis à Patre Generali fiat ejusmodi potestatis communicatio. Consultius ergo fecisset Juniperus, si Societatem ab illa doctrina exceptisset, ut excepit Delugo, d Bardi, & Pelliz. alias verò Religiones remisisset ad dispositiones moral. d. luas.

23. Dico denique quartò, sine solido fundamento Quintanad. g dixisse. Superiores prædictos Societatis solum pro reservatis commissis occasione sui muneris, seu, ut Superior est, non posse sibi Confessarium eligere, sed pro cæteris posse. sine solido, inquam, fundamento: innitur enim in quadam privata Epistola R. Pat. Claudii Generalis, sic, ut is Auctor putat, declarantis. Sed certè P. Claudius, nec clare loquitur, ut ex ipsis Epistolæ verbis, quæ idem Quintanad. l. c. assert, cognoscere poteris, nec per privatum responsum judicandus est P. Claudius voluisse ferre legem universalem de re tanti momenti, & de qua tanta ratio habetur in Societate.

Quæres, Possitne Rector v. g. qui est in sine sui regiminis, dare facultatem absolvendi à reservatis suo subdito, & deinde, regimine abdicato, absolvi à dicto olim subdito suo à reservatis, fortè commissis in tempore, vel post tempus, quo regebat?

Respondeo, Id universaliter de omnibus Superioribus exagitat Delugo, h quæ res, cum rara sit, sufficit hunc tibi Doctorem indicasse.

h Delugo de pen. d. 19. a nu. 4.

CIRCA NOVITIOS.

Satis explicui suprâ c. à nu. 5. quisnam absolvet valeat Novitios à reservatis: quæ ergo in hoc argumentum cadunt, illinc pete.

CIRCA ITER AGENTES.

24. De hac re in universum egi in Trac. de Approbat. Confessar. & videri potest Suar. Quare illud dumtaxat, quod in hunc locum remisi, de quodam peculiari jure nostræ Societatis superest explicandum.

CIRCA ITER AGENTES in Societate.

25. Habe, in ipsa fronte hujus argumenti verba Ordinationis nostræ hac dere sic disponentis.

26. De iter agentibus (ait) quando ad aliquem Societatis locum diverunt, potest à reservatis Ordinarius loci illius Confessor absolvere, aut, si is haberi non possit, quilibet alius Societatis Sacerdos approbatus, aut, si is quoque desit, etiam externus.

27. In omnibus tamen his casibus cum onere, & obligatione, ut se sistant postmodum Superiori suo, ad quem ituri, vel redituri sunt, eique, aut alteri de ejus licentia confiteantur.

28. Si verò accidat ut aliquis tanquam hospes sit in aliquo Collegio, diu tamen ibi moraturus (puta spatium unius, aut alterius circiter mensis) si eo tempore in casum aliquem reservatum incidere, poterit, ac debet absolvi à Superiore illius loci, in quo est, vel de ejus licentia, tanquam si proprius esset ejus subditus, sine obligatione sistendi se Superiori ejus loci, ad quem propriè pertinet.

29. Hactenus Ordinatio. De qua multa Suarez l aliiq. Tu breviter nota Primò, obligationem esse, ut iterum confitearis peccata illa reservata, ut habet Ordinatio numer. 27. allata. Neque obstat non posse obligari quempiam ad confitenda bis eadem peccata, non obstat, inquam, quia ad hoc respondent variis modis prædicti Doctores, sed planior est illa responsio, quæ affert ex R. Pat. Mutio Generali, Delugo, non posse quidem ab alio obligari quempiam ad iteratam

Con-

Confessionem ejusdem peccati, sed postea se ipsum ad illam obligare, ut sit in casu nostro, in quo ipsemet poenitens se obligat, & quidem voluntariè; cum enim ipsi offeratur commoditas illius absolutionis, ea lege, ut voluntariè acceptet iterum idem peccatum confiteri; si ipse, ut ea commoditate fruatur, acceptet, voluntariè acceptat. Lege id apud

a Delug. l. Delugo § 1. c. latius.

c. n. 110. 30. Nota Secundò, etiam si Confessarius hunc poenitentem non admoneat de hac obligatione, ipsummet tamen, accedendo ad talem Confessionem, illaque fruendo, obligationem acceptare. Unde semper obligatur sub mortali (est enim res gravissima) illam ponere.

31. Nota tertio, prædictum Pat. Mutium explicasse apud Delugo l. c. non esse Societatis mentem, eam facultatem dare, quando subditus ex industria, eo ipso sine facit iter, aut alias iter facturus, ex industria Confessionem differt, ut possit in ipso itinere absolvi, Addit, nec posse etiam in itinere adire externos, cum adsunt proprii.

32. Nota quarto, hæc dicta esse de casibus reservatis. Quare, si dictus Poenitens iter agens, servando Ordinationem prædictam, confiteatur alia non reservata, non habet dictam obligationem resistendi Superiori, nec iterum ea non reservata confitendi, quia, quoad non reservata, non limitatur, ut dicitur Absolutio cum dicto onere.

33. Nota quinto, Castrop. c. qui etiam citat Suar. asserere, se propendere ad dicendum, nostrum, qui iter agit, quando moratur, etiam per breve tempus, ubi adest Confessor Ordinarius Collegii, in quo ipse moratur, non posse Absolutionem obtinere à suo socio, quamvis hic forte esset Confessor Ordinarius Collegii iterantis. Ratio est, quia prædicta nostra Ordinatio allata n. 28. præscribit, ut hospes absolvatur à Confessario Domus, quando is hospes in ea domo commoratur, etiam pro brevi tempore. Licet ergo (ait Castropalaus) consuetudo obtinuerit, posse à tali socio absolvi alios Religiosos iter agentes, non tamen poterit Religiosus noster. Hæc ille. Scio Quintanadv. à concedere posse, sed prædictam rationem nequam solvit.

34. Dices pro Quintanad. e stare duo

responsa Nost. Pat. Generalis, Ecce illa Primum. Si nullus sit inter eos (iter agentes) reliquorum Superior, & non nisi ad breve tempus v. g. octo dierum in alieno: Collegio moraturi sunt, possunt confiteri, vel Superiori illius loci, vel Ordinario illius, vel ei, cui ex nostris in itinere confitebantur. Lug. Prov. 1579.

Alterum. Quando duo Sacerdotes simul mittuntur foras, debent sibi invicem confiteri, nec possunt alteri, etiam de nostris in itinere forsitan occurrenti. Si per Collegium aliquod transeant, in eoque quiescant aliquot diebus, potest etiam unus alteri confiteri, licet non debeat. C. Tolet. 1628.

35. Respondeo, Hæc responsa particularia, nec nobis authentica, non posse prævalere supra Ordinationem publicam, & authenticam, sed juxta hanc debere illa reformari.

36. Petes, si prædictus in itinere absolutus à reservatis, deinde legitimum suum Superiorem, sive per se, sive per alium conveniret, & patefaceret reservatum in genere, reciperetque poenitentiam, vel remedia pro ut Superiori visum fuerit, sed obtineret remissionem obligationis iterum peccatum illud confitendi, securusne esset poenitens recipiendo ejusmodi remissionem, & Superior illam concedendo? Ratio dubitandi est, quia Ordinatio num. 27. allata præscribit iteratam Confessionem, quam hic poenitens in prædicto casu non ponit.

37. Respondeo, Quamvis id apud neminem legerim; puto tamen utrumque securum fore. Nam poenitens jam fuerat in itinere directè absolutus ab illis peccatis, & ex alio capite jam legitimus Superior remittit illi liberè eam obligationem iterum confitendi. Ipse autem Superior securus item erit, quia ejusmodi tota causa ad ipsum pertinet. Quare poterit prudenter judicare sic sufficienter Ordinationi satisfactum esse. Ita, inquam, puto, salvo meliori judicio, cui libenter me subijcio.

38. Denique habe hinc, & illud f. Ref. & In prad. Responf. ponsum ad iter facientes pertinens. Si inter eos (inquit) qui iter faciunt, sit V. Confess. Ordinarius eorum Superior v. g. Rector, Pro- §. 6. nu. 1. vincialis, potest in alieno Collegio audire & 6. suorum subditorum Confessiones, si velit.